Αισιοδοξα μηνυματα για διεξοδο στα αδιεξοδα μας και ασφαλεια στις ανασφαλειες μας

Συνέχεια από τη σελίδα 5.

με το φυσικό νόμο, αφού ακόμη και η ομοφυλοφιλία στον αιώνα της λεγομένης προόδου έπαυσε να στιγματίζεται ως σοβαρό παράπτωμα και θεωρείται σαν κάτι το πολύ φυσικό.

Πρόοδος λοιπόν και η ομοφυλοφιλία. Πρόοδος και η αθεΐα. Πρόοδος και η απιστία. Όλα πρόοδος. Και αν κανείς θελήσει να πολεμήσει τις ιδέες αυτές της λεγομένης προοδευτικότητος, οι φίλοι της προοδευτικότητος αυτής, που διαθέτουν όλα τα μέσα της μαζικής διαφωτίσεως (τηλεόραση, ραδιόφωνο, εφημερίδες), θα τον ειρωνευθούν και θα πουν˙ Όχι πια όπως ξέρατε, αλλ' όπως το επιβάλλουν οι νέες αντιλήψεις. Πρέπει να το χωνέψετε ότι το ποτάμι, ορμητικό καθώς είναι, δεν γυρίζει πίσω...

Αλλ' αν κανείς εξετάσει όχι επιπόλαια αλλά βαθύτερα τα πράγματα και κυρίως δει τα φρικτά αποτελέσματα που επέφεραν οι λεγόμενες ανώτερες προοδευτικές ιδέες, θα πεισθεί ότι αυτή η πρόοδος είναι εκφυλισμός της ανθρωπίνης φύσεως...

Έχετε ακούσει για τον βασιλέα Δαυίδ. Ήταν άνθρωπος του Θεού με ευγενή αισθήματα και έγραψε τα αθάνατα τραγούδια τους Ψαλμούς. Και όμως έπεσε σε δύο μεγάλα αμαρτήματα, φόνο και μοιχεία, για τα οποία μετανόησε. Πώς έγιναν αυτά τα αμαρτήματα; Αφορμή ήταν ένα βλέμμα˙ από αυτό άναψε όλη αυτή η πυρκαγιά που τον έκαψε. Από την ταράτσα του ανακτόρου του είδε γυμνή μια γυναίκα που έκανε το λουτρό της, κ' εκείνο το βλέμμα άναψε τη φωτιά. Την επιθύμησε, σχεδίασε το φόνο του συζύγου της, κ' έτσι την πήρε.

Ω σεις γυναίκες που σας παρασύρει το ρεύμα της μόδας, αν σκεπτόσασταν τι κακό κάνετε στον εαυτό σας και στους άλλους που τους σκανδαλίζετε! Εσύ που βγαίνεις γυμνή στο δρόμο, προτιμότερο να έπαιρνες ένα μαγκάλι κάρβουνα αναμμένα και να τα πετάς δεξιά κι αριστερά, να καούν δέντρα και σπίτια, παρά αυτό που κάνεις. Με τη γύμνια ανάβεις φωτιές, προκαλείς ανθρώπους ν' αμαρτάνουν.

«ΕΡΕΤΡΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ»
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Πνευματικού Κέντρου
Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου
Ερέτριας - 34008
ΕΤΟΣ 23ο ΙΟΥΛΙΟΣ 2014
Αρ. Φύλλου 266

•Υπεύθυνος:
Ιερέας Θεοφάνης Παπαγεωργίου
Τηλ.: 22290-62786

•Συντακτική Επιτροπή:

•Δρ. Γεώργιος Ν. Αικατερινίδης
τ. Δ/ντής Ερευνών
Κέντρου Λαογραφίας Ακαδημίας Αθηνών
•Τριάδα Μπασινά-Κατσή
Καθηγήτρια Φιλόλογος
•Ελένη Παπαγεωργίου-Ηλιάδη
Σχεδιάστρια δομικών έργων
•Νικολέττα Κυριακοπούλου
Ιδιωτική Υπάλληλος
•Βασιλική Ψωμά
Καθηγήτρια Φιλόλογος

Ειδικός συνεργάτης:
Άρης Σ. Ζηκουρίδης
Καθηγητής Φιλόλογος

•Την ευθύνη των άρθρων φέρουν οι συντάκτες τους

Ιστοσελίδα Ιερού Ναού
www.agiosnikolaos-eretrias.gr
e-mail Ιερού Ναού
agnikolaoseretrias@yahoo.gr

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: QUICK PRESS
Δούκα 1 Χαλκίδα, Τ 22210-23382
e-mail:theopress@otenet.gr

Τιμή φύλλου 0,003 ΕΥΡΩ
Δεκτές φιλικές συνδρομές στη διεύθυνση:
π. Θεοφάνης Παπαγεωργίου
Κανάρη 5, ΕΡΕΤΡΙΑ Τ.Κ. 34008

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΙΟΥΛΙΟΥ

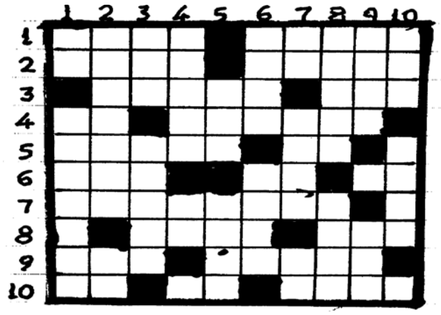

ΑΡΗΣ Σ. ΖΗΚΟΥΡΙΔΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

1.Η ''Στρογγύλη'' αποτελούσε εμπορικό πλοίο για τους Αρχαίους. – Ταλαίπωρος, άθλιος, κακομοίρης (αρχ.).
2.Νωθρά, τεμπέλικα (αρχ.).- Χειροκίνητο τρυπάνι (δημ.).
3. Αναφέρονται συνήθως και του ανέμου (δημ.). - Άγγλων '' φίλημα''.
4.Ο πρώτος φθόγγος της Βυζαντινής μουσικής κλίμακος. – Οι πόνοι του τοκετού.
5. Υπάρχουν και τέτοια εδάφη. – Άγγλων διάζευξη.
6.Μισή...Λάρισα. – Συνεχόμενα στο Αλφάβητό μας.- Άρθρο.
7.Ανάκτορο και μοναστήρι της Ισπανίας ΒΔ της Μαδρίτης του 16ου αιώνα ονομαστό για τη Βιβλιοθήκη του.
8. Πόλη και λιμάνι της Αλγερίας. – Ο Γενάρχης των Ιώνων.
9. Ξενική δεσποινίς.- Προφήτης της Παλαιάς Διαθήκης.
10. Ο οποίος (αρχ.). – Αν διπλασιαστεί θυμίζει την στρατιωτικοποιημένη αστυνομία της Ναζιστικής Γερμανίας. – Άντρας για τους αρχαίους (καθ.).

ΚΑΘΕΤΑ

1.Ξενική άρνηση. – Πρωτεύουσα της Σικελίας.
2.Αρχαία Ελληνική πόλη στη Σικελία, πατρίδα του φιλοσόφου Εμπεδοκλή (καθ.). – Νημάτιο (καθ.).
3.Γεωργικό εργαλείο.- Τίτλος ποιήματος του Μαρκορά που αναφέρεται στο Ολοκαύτωμα του Αρκαδίου.
4.Τέτοιος υπάρχει και αρωματικός (καθ.). Ό, τι και το β΄ του 5 οριζόντια.
5.Την ίδρυε ο Ιωάννης Πασσαλίδης (αρχικά).- Μάρτυς της Εκκλησίας μας από την Αίγυπτο (καθ.).
6. Μικρό κύπελλο (δημ.).- Εκκλησιαστικό ρήμα.
7. Ξενική μονάδα μετρήσεως επιφανείας.- Νέα, καινούργια (Λατινικά). –Δείχνει.
8. Ένα ηδύποτο (ξ.λ.). - Αρχαίο ποσοτικό επίρρημα.
9. «...Αμπέμπα» πρωτεύουσα της Αβησσυνίας, παλαιότερης ονομασίας της Αιθιοπίας.- Σπρώξιμο (αρχ.).
10.Τις δικές σας (αρχ. κτητ. αντων.). - Το νοτιώτερο ακρωτήριο της Ν.Αμερικής.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΤΗΣ ΕΡΕΤΡΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

7 Ιουνίου, Κωνσταντίνος Σάρλας και Ελένη Καρακατσάνη, όνομα **Νικόλαος**, ανάδοχος **Αναστάσιος Παναγιάρης**

7 Ιουνίου, Αναστάσιος Λάλος και Χριστίνα Μπαφέτη, όνομα **Διονυσία**, ανάδοχος Κωσταντάκης Νικόλαος

8 Ιουνίου, Κωνσταντίνος Μάμαλης και Αδαμαντία Γουγουράκη, όνομα **Δήμητρα**, ανάδοχοι Γιαννοπούλου Τριανταφυλλιά και Οικονόμου Δημήτριος

8 Ιουνίου, Ιωάννης Μιχαηλίδης και Ελένη Πρίμπα, όνομα **Κωνσταντίνα,** ανάδοχος Μαρίνου Κωνσταντίνος

5 Ιουλίου, Απόστολος Αποστολόπουλος και Ελένη Παπαζαχαρία, όνομα **Θεοδώρα**, ανάδοχος Βασιλική Ρεβελά

6 Ιουλίου, Σάββας Στίγκας και Ευαγγελία Αποστολοπούλου, όνομα **Μαρία**, ανάδοχοι Παπαδημητρίου Παντελής και Μαρία

6 Ιουλίου, Ιωάννης Ψωμαδέλης και Αναστασία Κούτρα, όνομα **Μαρία**, ανάδοχος Βαλιανάτου Φωτεινή

6 Ιουλίου, Πέτρος Κακαβάς και Αικατερίνη Λύκου, όνομα **Διονυσία**, ανάδοχοι Αθηνά Μώρου και Χρυσούλα Παντελή.

ΓΑΜΟΙ

4 Ιανουαρίου, **Γεώργιος Δ. Κούρνης** και **Φωτεινή Γ. Μιχαήλ**, κουμπάρα Γκάνη Νίκη.

8 Ιουνίου, **Κωνσταντίνος Ν. Σάρλας** και **Ελένη Ε. Καρακατσάνη**, κουμπάρος Αναστάσιος Παναγιάρης

14 Ιουνίου, **Marco M. Disanto** και **Αναστασία Κ. Μπασινά**, κουμπάρα Ανθούλα Κορδίστα.

28 Ιουνίου, **Χρήστος Ν. Τζάνος** και **Κρυσταλία Δ. Θαλασσινού**, κουμπάρα Κούκουρα Ελένη

6 Ιουλίου, **Δημήτριος Κ. Μανούσος** και **Νικολέτα Α. Κυριακοπούλου**

ΘΑΝΑΤΟΙ

18/3, **Ευαγγελία Κ. Χατζηστεφάνου**, Ερέτρια, ετών 76
20/3, **Ιωάννα Δ. Λύκου**, Ερέτρια, ετών 83
21/3, **Αναστασία Π. Χανιώτη**, Πάρος, ετών 77
25/3, **Λεμονιά Π. Αυταράκη**, Χίος, ετών 79
14/4, **Κυριακούλα Π. Σαράπη**, Ερέτρια, ετών 85
15/4, **Αργυρώ Γ. Πάντου**, Αθήνα, ετών 76
11/5, **Ασήμω Π. Γουρνή**, Ερέτρια, ετών 86
15/5, **Σταυρούλα Ν. Γκούνη,** Περιστέρι Αττικής, ετών 44
26/5, **Μαρία Χ. Θεοδώρου,** Ερέτρια, ετών 79
27/5, **Νικόλαος Κ. Κατσουράκης**, Ερέτρια, ετών 84
3/6, **Βασιλική Ν. Παρασκευά**, Ερέτρια, ετών 59
13/6, **Αναστάσιος Γ. Βαλσαμάς**, Τήνο, ετών 48
18/6, **Στυλιανός Δ. Μανδήλης**, Πετριές, ετών 83
30/6, **Σπυρίδων Β. Μπουλάκος,** Αθήνα, ετών 62
5/7, **Αικατερίνη Τσιριμώκου**, Ερέτρια, ετών 89

ΛΥΣΗ ΙΟΥΝΙΟΥ

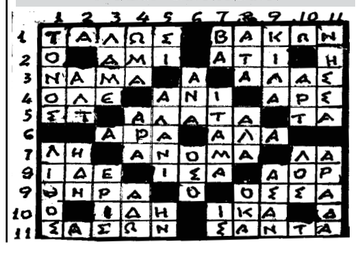

Κωδικός:2284

ΕΡΕΤΡΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ Ι.Ν. ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΡΕΤΡΙΑΣ
ΕΤΟΣ 23ο • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 266 •ΙΟΥΛΙΟΣ 2014 • ΕΡΕΤΡΙΑ • 340 08 ΕΥΒΟΙΑ

Τρόπος αντιμετώπισης των εφηβικών παραπτωμάτων

(Απόσπασμα από την πραγματεία του Καθηγητού Εγκληματολογίας της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών Νέστορα Κουράκη «Δίκαιο Παραβατικών Ανηλίκων», σελ. 79-82, με φροντίδα Γ.Ν.Αικ.).

Η αντιμετώπιση των παραπτωμάτων στα οποία υποπίπτουν οι έφηβοι ενδείκνυται να γίνεται με τρόπο ώστε αυτοί να μην προσβάλλονται και να μην καταπιέζονται αφόρητα στην προσωπικότητά τους (άλλωστε οι έφηβοι είναι ιδιαίτερα εύθικτοι). Οι όποιες τιμωρίες θα πρέπει, έτσι, να βασίζονται στη μετριοπάθεια, καθώς επίσης στον σεβασμό της προσωπικότητας και της αξίας του εφήβου: Να μην είναι, δηλ., υπερβολικές ή δυσανάλογες με το παράπτωμα και πάντως να επιβάλλονται έπειτα από ανοικτό και νηφάλιο διάλογο με τον έφηβο. Άλλωστε, ο έφηβος έχει ήδη αρχίσει να αντιλαμβάνεται από την περίοδο της προεφηβικής ηλικίας ότι οι ηθικοί κανόνες έχουν συμβατικό χαρακτήρα και ότι, άρα, δεν διεκδικούν απόλυτη ισχύ, ούτε και συνεπιφέρουν κατ' ανάγκη κυρώσεις. Επίσης, συνειδητοποιεί σταδιακά ότι ακρογωνιαίο λίθο των κανόνων συμπεριφοράς σε μια κοινωνία πρέπει ν' αποτελεί ο σεβασμός των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, παράλληλα βέβαια με τις υποχρεώσεις και τα καθήκοντα που επιβάλλονται από την κοινωνία στον άνθρωπο λόγω της διαβίωσής του σ' αυτήν. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο ηθικοφιλοσοφικής θεώρησης των πραγμάτων από τον έφηβο είναι, συνεπώς, πολλές φορές προτιμότερο, αντί να ασκούμε ψυχολογική ή/ και σωματική βία προς αυτόν με φωνές, απειλές και κτυπήματα(...), να φέρνουμε τον έφηβο ''στο φιλότιμο'' και να ενεργοποιούμε, κατά το δυνατό, τις θετικές πλευρές της προσωπικότητάς του. Να τονίζουμε, δηλ., με ήρεμο τρόπο τις συνέπειες των παραπτωμάτων του και, ιδίως, τον πόνο που προκαλείται έτσι σε ανθρώπους οι οποίοι, συνήθως, δεν φταίνε σε τίποτε, ή/ και που έχουν τα καλύτερα αισθήματα για τον έφηβο, όπως πρωτίστως οι γονείς του (''Δεν είναι κρίμα να καταστρέφεις τα έπιπλα που σου αγοράσαμε με τόσο κόπο για να έχεις ένα ωραίο δωμάτιο; ''). Συχνά η ήρεμη αυτή τοποθέτηση των πραγμάτων (ανάλογα, βέβαια, και με τη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στον έφηβο και τους γονείς του) μπορεί να προκαλέσει στον έφηβο αισθήματα ενοχής, ώστε να μη χρειάζεται η περαιτέρω επιβολή κάποιας τιμωρίας. Συνάμα, η ήπια αυτή στάση των γονέων μπορεί να ευαισθητοποιήσει τα αλτρουιστικά αισθήματα του εφήβου, να ενισχύσει στην ψυχή του μηχανισμούς εσωτερικού ελέγχου και, επιπλέον , να αποτρέψει την επιδείνωση των σχέσεων με αυτούς(...).

Οι ποινές που επιβάλλονται από τους γονείς ή τους δασκάλους(...), θα πρέπει να εκτελούνται χωρίς καθυστέρηση, να βρίσκονται σε άμεση σχέση με το παράπτωμα του παιδιού και να είναι ανάλογες με τη βαρύτητα του παραπτώματος, έχοντας επιπλέον πάντοτε την ίδια ένταση και μορφή για τα αντίστοιχα παραπτώματα (ανεξάρτητα, δηλ. από τα πρόσωπα που τις επιβάλλουν).

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΣΒΙΤΟΥ

Η εορταστική μνήμη του Αγίου (Ιουλίου 20)

Συνοπτικό συναξάρι

Στο Μηναίο του Ιουλίου η εορταστική μνήμη του προφήτη Ηλία διατυπώνεται ως εξής: Τῇ 20ῇ τοῦ αὐτοῦ μηνός μνήμη τῆς εἰς οὐρανούς πυρφόρου ἀναβάσεως τοῦ ἁγίου ἐνδόξου προφήτου Ἠλιού τοῦ Θεσβίτου. Ο προφήτης Ηλίας ή Ηλιού (9ος π.Χ. αι.) υπήρξε ένας από τους επισημότατους και θαρραλεότερους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης. Καταγόταν από τη Θίσβη ή Θέσβη (γι' αυτό και Θεσβίτης επονομάζεται), πόλη της περιοχής Γαλαάδ, και από γένος ιερατικό. Ήταν άνθρωπος ερημικός και ασκητικού χαρακτήρα. Φορούσε μηλωτή (δέρμα προβάτου) και ήταν ζωσμένος στη μέση με ζώνη δερμάτινη. Υπήρξε ένθερμος πρόμαχος της ισραηλιτικής θρησκείας και εχθρός της θρησκείας του Βάαλ. Για το φλογερό του θείο ζήλο έλαβε και την προσωνυμία Ζηλωτής. Άσκησε δριμύτατο έλεγχο στον ασεβή βασιλέα Αχαάβ και στη γυναίκα του Ιεζάβελ, προαναγγέλοντας σ'αυτούς τριετή ανομβρία. Και πράγματι ο Ηλίας τότε «προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι καί οὐκ ἔβρεξεν ἐπί τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καί μῆνας ἕξ», όπως αναφέρει η Γραφή (Ιακώβου καθολική επιστολή ε΄ ,17). Ύστερα αποχώρησε σε ερημική κοιλάδα κοντά στο χείμαρρο Χορράθ, όπου τρεφόταν με τροφή που του προσκόμιζαν κοράκια. Στα Σαρεπτά πλήθυνε με την παρουσία του το ελάχιστο αλεύρι και λάδι της φτωχής χήρας που τον φιλοξένησε στο σπίτι της και ανέστησε με την προσευχή του το πεθαμένο παιδί της. Μετά τη λήξη της ανομβρίας κάλεσε στο Καρμήλιο όρος το βασιλέα Αχαάβ και τους ιερείς του ψευδοθεού Βάαλ και τους καταντρόπιασε, κατεβάζοντας με την προσευχή του φωτιά από τον ουρανό προς κατάκαυση της θυσίας του και αποδείχνοντας τη δύναμη του αληθινού Θεού. Διωγμένος και πάλι από την Ιεζάβελ κατέφυγε στο όρος Σινά (Χωρήβ), όπου εμφανίστηκε σ' αυτόν ο Θεός «ἐν ὁράματι» και του έδωσε εντολή να επιστρέψει στο βασίλειο του Ισραήλ και να χρίσει τον Ελισσαίο προφήτη.

Όταν επέστρεψε, προανάγγειλε το θάνατο του Αχαάβ και την καταστροφή του οίκου του και κατάκαψε με φωτιά που κατέβασε από τον ουρανό τους δύο πεντηκοντάρχους του βασιλιά, μαζί με τους πενήντα άντρες τους. Έχρισε διάδοχό του στο προφητικό έργο τον Ελισσαίο και σε μεγάλη ηλικία αποσύρθηκε μαζί του στην έρημο και διέσχισε τον Ιορδάνη, χωρίζοντας τα νερά του στα δύο με τη μηλωτή του. Τέλος μπροστά στα μάτια του Ελισσαίου και ενώ συνομιλούσε μαζί του αρπάχτηκε ξαφνικά από πύρινο άρμα και αναλήφθηκε «ὡς εἰς οὐρανόν», όπου τον μετέθεσε ζωντανό ο Θεός, όπως και τον Ενώχ. Κατά την εποχή της επίγειας παρουσίας του Κυρίου ο Ηλίας εμφανίστηκε μαζί με τον Μωυσή μπροστά στους έκθαμβους μαθητές στο όρος Θαβώρ κατά την εκεί μεταμόρφωση του Σωτήρα (Αύγ. 6). Στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται συχνά το όνομά του, γεγονός που δείχνει την ξεχωριστή θέση που κατείχε ανάμεσα στους Προφήτες και το σεβασμό που έτρεφε προς το πρόσωπό του ο ιουδαϊκός λαός. Ο προφήτης Ηλίας δεν άφησε συγγράμματα. Τον ένθεο όμως βίο του, το προφητικό του έργο και τα θαυμαστά του

Συνέχεια στη σελίδα 5

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Μία μαύρη, κατάμαυρη σελίδα στην ιστορία της οικογένειας είναι το έγκλημα των αμβλώσεων η εκτρώσεων. Στην περίπτωση αυτή το ανυπεράσπιστο κυοφο-ρούμενο έμβρυο, με την επέμβαση των ειδικών γιατρών – μαιευτήρων - αποβάλλεται βίαια, αφού προηγούμενα κατακρεουργηθεί στα σπλάχνα της μητέρας του. Έτσι, οι μεν κλινικές, που πρέπει να βοηθούν στην ομαλή γέννηση των βρεφών, καταντούν κυριολεκτικά σφαγεία, οι δε γιατροί, που με τις ειδικές σπουδές τους έχουν ταχθεί να υπηρετούν τη διαδικασία της καλής διεξαγωγής του τοκετού, αποδεικνύονται ασυγκίνητοι σφαγείς, αμαρτάνοντες θανάσιμα, καθώς και οι μητέρες, που κύρια αποφασίζουν μια τέτοια εγκληματική πράξη· συνοδεύονται δε όλοι οι συμμετέχοντες σ'αυτή από τις τύψεις της συνειδήσεώς τους σ'όλη τους τη ζωή.

Είναι γενικά αποδεκτό σήμερα, ότι το έμβρυο από την ώρα της συλλήψεως είναι ζωντανή ύπαρξη. Την αλήθεια αυτή υπογραμμίζει και ο διάσημος Γάλλος γιατρός Rene Biot με τα εξής: «Από τη στιγμή της γονιμοποίησης υπάρχει μέσα στη σιγή της εμβρυϊκής κατοικίας ένας κοχλασμός θαυμαστής ζωής. Κατά την ίδια στιγμή της συλλήψεως μία ψυχή ζωοποιεί τη νέα αυτή ύπαρξη, που αργότερα θα εκδηλωθεί, (η ψυχή αυτή), με τις ιδιότητες της διανόησης και των αισθήσεων». Επομένως ανεξαρτήτως χρόνου, που γίνεται η έκτρωση, το έμβρυο είναι ζωντανός οργανισμός, προορισμένος να ζήσει ως αυτοτελής προσωπικότητα, όταν φτάσει ο καιρός να αποχωρισθεί από τη μητέρα του. Ουδεμία, λοιπόν, υπάρχει αμφιβολία, ότι η άμβλωση είναι έγκλημα, έστω και αν γίνει αμέσως μετά τη σύλληψη.

Ποτέ, δυστυχώς, δεν έλειψαν οι εγκληματικές αυτές ενέργειες. Σήμερα όμως το κακό αυτό και στον τόπο μας έχει λάβει τεράστιες διαστάσεις. Υπολογίζεται, ότι τριακόσιες περίπου χιλιάδες είναι τα έμβρυα, που φονεύονται στα μητρικά σπλάχνα κάθε χρόνο. Αποτελεί δε αυτό ένα επιπλέον λόγο της εθνικής μας αιμορραγίας, η οποία, εάν συνεχισθεί, με μαθηματική ακρίβεια θα μας οδηγήσει σε εθνικό μαρασμό.

Το δυστύχημα είναι, ότι ενώ βρισκόμαστε σε μια τέτοια τραγική πραγμα-τικότητα από πάσης απόψεως, από το Ελληνικό Κοινοβούλιο έγινε δεκτό και ψηφίστηκε προ ετών ως νόμος του Κράτους νομοσχέδιο, με το οποίο ουσιαστικά υιοθετήθηκε από το επίσημο Κράτος το συντελούμενο έγκλημα. Έτσι, χωρίς φόβο πάρα πολλές Ελληνίδες καταφεύγουν στη φοβερή αυτή εγκληματική πράξη της αποβολής του εμβρύου, καλυπτόμενες από το νόμο. Όμως η άμβλωση είναι θέμα, που επιβάλλεται να αντιμετωπίσει η ίδια η γυναίκα, όπως και ο γιατρός, όχι με τον αποτρόπαιο αυτό νόμο του Κράτους, αλλά με το νόμο του Θεού και της συνειδήσεώς τους. Η όποια νομιμοποίηση δεν απαλλάσσει κανέναν από την ηθική ευθύνη του.

Ως προς τα αίτια, γυναίκες και γιατροί, κατά τον Ψαλμωδό, πολλές «προ-φασίζονται προφάσεις εν αμαρτίαις», πολλές εξωπραγματικές δικαιολογίες, αστή-ρικτες όμως και αδύναμες όλες να δικαιολογήσουν ένα τέτοιο μεγάλο κακό. Και πρέπει, λοιπόν, να επισημάνουμε, ότι η κύρια, η μοναδική αιτία είναι η απομάκρυνση των υπευθύνων, επί του προκειμένου, από το Θεό και το θέλημά Του. Αυτή η από του Θεού αποστασία περιορίζει τους περισσότερους συζύγους σε ένα ή το πολύ δύο παιδιά· και εάν τύχει να συλληφθεί τρίτο η τέταρτο, παρά τις γνωστές προφυλάξεις, τις οποίες καταδικάζει ο νόμος του Θεού, χωρίς να σκεφθούν τις συνέπειες, καταφεύγουν στην άμβλωση, προκειμένου να απαλλαγούν από το ανεπιθύμητο νέο μέλος της οικογένειας. Τι τρομερή, στ' αλήθεια, πραγματικότητα! Τι φοβερό θα-νάσιμο αμάρτημα! Η μάννα να σκοτώνει το σπλάχνο της!

Στο σημείο αυτό παραθέτουμε, κατ' αντιγραφή από το περιοδικό «Οι Φίλοι των Πολυτέκνων», το εξής: «Ένας εικοσαετής νέος είπε ένα πρωϊνό στη μητέρα του:

Μητέρα, απόψε είδα στον ύπνο μου κάτι πολύ ζωντανό, που δεν φεύγει από το μυαλό μου. Μπήκε στο σπίτι ένας νεαρός 2-3 χρόνια μικρότερός μου και μου είπε: Είμαστε αδέλφια, αλλά εμένα η μητέρα μας δεν με άφησε να ζήσω, για να είμαι μαζί σου σήμερα. Τότε εγώ του απάντησα ότι δεν έχω αδελφό. Μόνο μία αδελφή έχω δύο χρόνια μεγαλύτερή μου. Αυτός όμως επέμενε και μου είπε να σε ρωτήσω τι έκανες

κάποιο πρωϊνό του Μαρτίου πριν από δεκαεπτά χρόνια. Και ακόμη να σου πω, ότι, όπως μεγαλώσαμε εμείς θα μεγάλωνε κι αυτός. Η μητέρα του, όταν άκουσε αυτά, λιποθύμησε! Και όταν συνήλθε ομολόγησε τι είχε κάνει εκείνο το πρωϊνό: Όταν, είπε, έμεινα έγκυος στο τρίτο παιδί μας, το συζήτησα με τον πατέρα σου και αποφασίσαμε να μη γεννηθεί αυτό το παιδί. Έτσι προχωρήσαμε στην έκτρωση. Από τότε, για χρόνια, μελαγχολούσα για το έγκλημά μου να σκοτώσω το παιδί μου, μέχρις ότου, κλαίοντας, εξομολογήθηκα και υποσχέθηκα στον Χριστό να μην ξαναγίνω φόνισσα μάννα».

Στη συνέχεια, ας σημειώσουμε την συγκλονιστική διαπίστωση του διάσημου Αμερικανού γιατρού – μαιευτήρα Dr. Vernardou Nathasson, που είπε: «Συνδέοντας τη φωτογραφική μηχανή με το μηχάνημα υπερήχων, κατέγραψα τις αντιδράσεις του εμβρύου τη στιγμή που το εργαλείο το πλησιάζει για να το σκοτώσει. Οι εικόνες είναι συγκλονιστικές. Καθώς προχωρεί η διαδικασία της εκτρώσεως το έμβρυο μετακινείται, ανοίγει το στόμα, οπισθοχωρεί, συμπεριφέρεται σαν τρελό. Φαίνεται σαν να ουρλιάζει χωρίς να εκπέμπει ήχο». Αυτή η εκδήλωση της φρίκης έδωσε στην ταινία τον τίτλο: «Η σιωπηλή κραυγή». Έτσι, ο άλλοτε εμβρυοκτόνος Nathasson, άρχισε τη σταυροφορία του εναντίον των αμβλώσεων. Ταξίδεψε ως την Ευρώπη για να προβάλλει σε όλους την ταινία του με την ελπίδα να τους μεταπείσει να μην ξανακάνουν έκτρωση, όπως μεταπείσθηκε και ο ίδιος. Η ταινία αυτή διατίθεται και στην Ελλάδα. Ο καθένας μπορεί να τη βρει και να τη δει.

Τέλος, αναφερόμενοι στο λεγόμενο «προγεννητικό έλεγχο», κατά τον οποίο, εάν διαπιστωθεί πρόβλημα υγείας στο έμβρυο, συνιστάται από την πλειοψηφία, δυστυχώς, των ειδικών γιατρών η έκτρωση, η οποία και πραγματοποιείται με τη συγκατάθεση, δυστυχέστατα, των περισσοτέρων γονέων, ερωτούμε: Εάν σ' ένα αυτοκινητιστικό ατύχημα ή από άλλη αιτία, ένα από τα παιδιά μιας οικογένειας τραυματιστεί και μείνει παράλυτο για όλη του τη ζωή, οι γονείς του το σκοτώνουν; Οπωσδήποτε όχι. Τότε με ποια δικαιολογία θα

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΣΒΙΤΟΥ

Η εορταστική μνήμη του Αγίου (Ιουλίου 20)

Συνέχεια από τη σελίδα 1

κατορθώματα περιγράφει αυτή η ίδια η Παλαιά Διαθήκη (Γ΄ Βασιλειών, κεφ. 17-20, Δ΄ Βασ. κεφ. 1-2, Β΄ Παραλ. κεφ. 21, Σειράχ κεφ. 48).

Απολυτίκιο του Αγίου

Ἀπολυτίκιον.Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὁ ἔνσαρκος Ἄγγελος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπίς, ὁ δεύτερος πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἠλίας ὁ ἔνδοξος, ἄνωθεν καταπέμψας Ἐλισσαίῳ τὴν χάριν, νόσους ἀποδιώκει καὶ λεπροὺς καθαρίζει· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν βρύει ἰάματα. (Μηναῖο).

•Ο ένσαρκος Άγγελος, η βάση (το θεμέλιο) των Προφητών, ο δεύτερος πρόδρομος της παρουσίας του Χριστού, ο ένδοξος δηλαδή Ηλίας, αυτός που από τον ουρανό έστειλε στον Ελισσαίο κάτω στη γη υπεράφθονη την προφητική του χάρη, νοσήματα διώχνει μακριά από τους ανθρώπους (ασθένειες θεραπεύει) και καθαρίζει λεπρούς από την ασθένεια της λέπρας· γι' αυτό και παρέχει με αφθονία τις θεραπείες σ' όσους τον τιμούν (σ' αυτούς που τιμούν τη μνήμη του).

Αρχείο Ιερ. Θ.Π.

ΓΕΝΙΚΟ ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΕΡΕΤΡΙΑΣ

Κινητικότητα παρατηρείται στις διαδικασίες που αφορούν την τελική έγκριση του Γενικού Πολεοδομικού Σχεδίου του τέως Δήμου Ερέτριας και η οποία στην παρούσα φάση αφορά τον οριστικό χαρακτηρισμό των εκτός σχεδίου χρήσεων γης (Α' και Β' κατοικίας, Βιοτεχνικές περιοχές, γεωργικές γαίες, αρχαιολογικές κλπ) από την Περιφέρεια Στερεάς Ελλάδος. Στο πλαίσιο αυτό και στην συνεδρίαση που έλαβε χώρα την 23- 6-2014 του Δημοτικού Συμβουλίου Ερέτριας για το πιο πάνω θέμα, ετέθη εκ μέρους μας ως φορέας των αγροτών και ιδιοκτητών γης το θέμα της οριστικής έγκρισης των χρήσεων γης κατά την αρχική μελέτη των αρμοδίων μελετητών προκειμένου να παύσει η αβεβαιότητα ως προς τις προβλεπόμενες χρήσεις των κατά τόπους περιοχών, ως και φορολογικές ή άλλες αδικίες εις βάρος των ιδιοκτητών. Επίσης ετέθη εκ μέρους μας το θέμα της επαχθούς πρακτικής δέσμευσης ως προς τις χρήσεις αρκετού αριθμού ιδιοκτησιών στην ζώνη χάραξης του μελλοντικού περιφερειακού της Ερέτριας από το Βόρειο Δυτικό άκρο της βόρεια των Πλακακίων έως την περιοχή της Αγίας Τριάδας στα όρια της Αμαρύνθου ανατολικά και ζητήθηκε η οριστική χάραξη του ανωτέρω δρόμου έτσι ώστε να απεμπλακεί αρκετός αριθμός στρεμμάτων που τώρα ευρίσκονται στην ζώνη προχάραξής του και οι εναπομείναντες ιδιοκτήτες να λάβουν γνώση της εμπλοκής των αγροτεμαχίων τους στον οριστικό σχεδιασμό για τις δικές τους περαιτέρω ενέργειες.

Επιμέλεια ενημέρωσης:
Πέτρος Κυριαζής
Γεν. Γραμματέας Αγροτικού Συλλόγου Ερέτριας
Τηλ. **6932860599**

ΑΙΣΙΟΔΟΞΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΓΙΑ ΔΙΕΞΟΔΟ ΣΤΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΣΤΙΣ ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΕΣ ΜΑΣ

ΟΧΙ «ΠΡΟΟΔΟΣ»

Του Επισκόπου
+Αυγουστίνου Καντιώτου

...Στην ομιλία αυτή θ' ασχοληθούμε με μια άλλη λέξη, που τόσο συχνά και αυτή ακούγεται στις συζητήσεις των ανθρώπων. Είναι η λέξη πρόοδος.

Ας αναφέρουμε δύο- τρία παραδείγματα.

Η ενδυμασία των γυναικών άλλοτε, σύμφωνα με τη θεόπνευστη διδασκαλία του αποστόλου Παύλου, ήταν σεμνή. Η ενδυμασία σκέπαζε όλο το σώμα της γυναίκας και οι χριστιανές γυναίκες με τη σεμνότητα, που τις στόλιζε εσωτερικώς και εξωτερικώς, προκαλούσαν το θαυμασμό και των πλέον ακολάστων ανδρών, που δεν τολμούσαν να τις πειράξουν διότι ήξεραν ότι θα συναντήσουν ηρωική αντίσταση. Η γυναίκα υπερασπιζόταν την τιμή και την υπόληψή της. Αλλά δυστυχώς η σεμνή εμφάνιση της χριστιανής γυναίκας κατηγορήθηκε από νεώτερα πνεύματα ως καθυστέρηση και περιορισμός. Η ανθρωπότητα, είπαν, προόδευσε και δεν μπορεί να ζει με παμπάλαιες και καθυστερημένες αντιλήψεις. Η πρόοδος επιβάλλει την εξέλιξη και στην ενδυμασία της γυναίκας. Η μόδα, που είναι μια διαρκής εξέλιξη και «πρόοδος» διέταξε να κόψουν οι γυναίκες τα μαλλιά τους, που ήταν ανέκαθεν ο στολισμός τους, και να παρουσιασθούν με κόμμωση ανδρική. Η μόδα διέταξε οι γυναίκες να πετάξουν τα γυναικεία ρούχα τους και να φορέσουν παντελόνια προκλητικά. Η μόδα τέλος διατάζει να πετάξουν όλα σχεδόν τα ρούχα τους και να περπατούν σχεδόν γυμνές. Και οι περισσότερες γυναίκες συμμορφώνονται προς τις αξιώσεις αυτές και παρουσιάζονται όπως παρουσιάζονται στους δρόμους και στις πλατείες και στα κέντρα διασκεδάσεως. Και η γυναίκα αυτή θεωρείται προοδευτική! « Πρόοδος» λοιπόν η γύμνωση!

Αλλά να και μια άλλη «πρόοδος». Σε παλαιότερη εποχή λούζονταν οι άνθρωποι, αλλά ξεχωριστά οι άνδρες και ξεχωριστά οι γυναίκες. Το να λούζονται μαζί άνδρας και γυναίκα ήταν σοβαρό ηθικό παράπτωμα. Ήλθε όμως το νεώτερο πνεύμα, που εν ονόματι της προόδου γελοιοποίησε τις αντιλήψεις αυτές, και διέταξε άνδρες και γυναίκες να λούζονται μαζί γυμνοί σε θάλασσες και λίμνες, και κανένας πια δεν τολμά να διαμαρτυρηθεί εναντίον του φαινομένου αυτού, διότι θα ονομασθεί καθυστερημένος, άνθρωπος του μεσαίωνος.

Πρόοδος τα μικτά λουτρά. Πρόοδος ο γυμνισμός. Πρόοδος ακόμη και οι εκτρώσεις. Άλλοτε οι εκτρώσεις θεωρούνταν, όπως και είναι, ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα. Ένα έγκλημα που διαπράττει ο άνθρωπος εναντίον των αθώων υπάρξεων μόλις κάνουν την εμφάνισή τους μέσα στα σπλάχνα των γυναικών. Αλλά τώρα, κυρίες που θέλουν να ονομάζονται φεμινίστριες και ζητούν να ελευθερώσουν τις γυναίκες από «προλήψεις» και «δεισιδαιμονίες» αιώνων, εν ονόματι της προόδου όπως αυτές την εννοούν- περιπαίζουν τις γυναίκες που γεννούν παιδιά. Και κάνουν συλλαλητήρια μέσα στο κέντρο της Αθήνας, και κρατούν πινακίδες με την επιγραφή «Ζήτω οι εκτρώσεις», και φωνάζουν και ωρύονται...

Εν ονόματι της προόδου, επιζητείται και επιτυγχάνεται η αλλοίωση και η απαλλοτρίωση του ηθικού και θρησκευτικού βίου των ανθρώπων. Ο δε νέος τρόπος ζωής έρχεται σε σύγκρουση όχι μόνο με το νόμο του Ευαγγελίου, αλλά και

Συνέχεια στη σελίδα 6

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Συνέχεια από τη σελίδα 2

σκοτώσουν το κυοφορούμενο άρρωστο σπλάχνο τους, που είναι μάλιστα και αβάπτιστο;

Ωστόσο, εκτός από το βασικό αυτό ερώτημα, έχει διαπιστωθεί, ότι η σχετική, επί του προκειμένου, εξέταση, είναι πολλές φορές λανθασμένη· ή και ότι έχουν αποβάλλει έγκυες γυναίκες εξ αιτίας αυτής της εξέτασης.

Αλλά, ας αφήσουμε στο σημείο αυτό να μιλήσει ο ειδικός ιατρός Διδάκτωρ κ. Σάββας Κυριακίδης. Γράφει, λοιπόν, σε άρθρο του «ο προγεννητικός έλεγχος», μεταξύ άλλων και τα εξής: «Σε όλη αυτή τη διαδικασία του προγεννητικού ελέγχου, που γίνεται για τη διάγνωση της μεσογειακής αναιμίας, εκτός από τα άρρωστα μωρά που θανατώνονται όλα ανεξαιρέτως, θανατώνονται και πάρα πολλά υγιή, λόγω λάθους και παρενεργειών της μεθόδου». Ακόμη, «έγκυες γυναίκες διατρέχουν πολύ μεγάλο κίνδυνο να αποβάλλουν το έμβρυο, είτε αυτό είναι υγιές, είτε όχι, εφ' όσον υποστούν τις αχρείαστες και άσκοπες εξετάσεις του προγεννητικού ελέγχου».

Όμως, ας αναφέρουμε από το παραπάνω άρθρο του κ. Κυριακίδη και μερικά ακόμη αποσπάσματα: «Παρουσιάζουμε τον προγεννητικό έλεγχο σαν εξέλιξη της επιστήμης, αλλά είναι η χειρότερη οπισθοδρόμηση, που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς, για την ιατρική ιδίως επιστήμη, η οποία είναι ταγμένη να υπηρετεί τη ζωή και όχι το θάνατο...Η αξία της ζωής ενός καθυστερημένου ατόμου είναι ανεκτίμητη, όπως οποιουδήποτε άλλου... Εμείς οι αμαρτωλοί άνθρωποι, έστω και αυτοί που

φέρουμε τον τίτλο του γιατρού, σε κανένα δεν δώσαμε ζωή· άρα από κανένα δεν μπορούμε να την αφαιρέσουμε. Όταν δεν έχουμε δικαίωμα πάνω στην ίδια τη ζωή μας, περισσότερο δεν έχουμε δικαίωμα πάνω στη ζωή του άλλου, είτε είναι υγιής, είτε είναι άρρωστος...Τα παιδιά είναι δώρα του Θεού και έχουμε καθήκον και υποχρέωση να τα δεχτούμε είτε είναι υγιή είτε είναι άρρωστα».Και κατακλείει ο κ. Κυριακίδης το σχετικό με τον προγεννητικό έλεγχο άρθρο του με τα εξής: «Τε-λειώνοντας το θέμα του προγεννητικού ελέγχου καταλήγω στο συμπέρασμα, πως ο προγεννητικός αυτός έλεγχος είναι αχρείαστος, αφού δεν επιτρέπεται μία γυναίκα, σύμφωνα με το νόμο του Θεού και την αξία της ζωής να κάνει έκτρωση το παιδί της, είτε αυτό είναι υγιές είτε όχι».-

Ιερεύς Δημήτριος
Αθ. Πιλάτης

Αγία Ιουλίττα και Άγιος Κήρυκος, 15 Ιουλίου

Συνέχεια από τη σελίδα 3.

βασανίζοντας και θανατώνοντας ανελέπτα όσους δεν υποτάσσονταν στα διατάγματα. Αναχώρησε τότε με τον γιο της και δύο θεραπαινίδες για την Ταρσό της Κιλικίας.

Εκεί ωστόσο συνάντησε τον τύραννο που είχε ήδη φθάσει και εκτελούσε το ειδεχθές έργο του. Πληροφορούμενος την παρουσία της ευγενούς αυτής πρόσφυγος, ο Αλέξανδρος διέταξε να την συλλάβουν και να την οδηγήσουν στο δικαστήριο με το παιδί στην αγκαλιά. Οι θεραπαινίδες κατόρθωσαν να διαφύγουν και παρακολούθησαν κρυφά την εξέλιξη των γεγονότων. Όταν ερωτήθηκε για την ταυτότητά της, η Ιουλίττα αποκρίθηκε απλά: «Είμαι χριστιανή!». Ο διοικητής οργισμένος πρόσταξε να την βασανίσουν. Οι δήμιοι την έδεσαν και την μαστίγωσαν με βούνευρα, ενώ άλλοι, αφού της πήραν το μικρό παιδί που έκλαιγε, το παρουσίασαν στον διοικητή. Ο Αλέξανδρος το πήρε στα χέρια του και του χάιδεψε το κεφάλι και προσπάθησε να το φιλήσει λέγοντας με γλυκερό τόνο: « Παράτησε τη μάγισσα αυτή και έλα σε μένα, τον πατέρα σου. Θα σε κάνω γιο μου και θα κληρονομήσεις όλα τα πλούτη μου και θα έχεις μια ζωή γλυκιά και ξέγνοιαστη». Τρυφερό παιδάκι φαινομενικά, αλλά διαθέτοντας στην πραγματικότητα σοφία γέροντα, ο Κήρυκος απέστρεψε το βλέμμα για να κοιτάξει τη μητέρα του που βασανιζόταν και απέρριψε τις προτάσεις του τυράννου κτυπώντας τον με τις γροθίτσες του και αδράχνοντάς τον. Φώναξε: «Κι εγώ είμαι χριστιανός!» και κλώτσησε στα πλευρά τον τύραννο που έβγαλε κραυγή πόνου. Περνώντας από την υποκριτική τρυφερότητα στο μένος, ο Αλέξανδρος άρπαξε το παιδί από το πόδι και το πέταξε βίαια πάνω στα σκαλιά της πέτρινης σκάλας που οδηγούσε στο δικαστήριό του. Το κρανίο του συντρίφθηκε και το άγιο βρέφος παρέδωσε την ψυχή του στον Θεό, καθαγιάζοντας τη γη με το αίμα του και αποκομίζοντας στους Ουρανούς τον στέφανο των ανδρείων αθλητών της ευσεβείας.

Η Αγία Ιουλίττα επληρώθη τότε θείας χαράς και ευχαρίστησε τον Κύριο, που είχε ανοίξει με τον τρόπο αυτό στον γιο της τις πύλες της αιωνίου δόξης. Οδηγούμενη ενώπιον του διοικητή που δεν είχε ακόμη πρεμήσει, δήλωσε πως κανένα μαρτύριο δεν θα κατόρθωνε να νικήσει την αγάπη της για τον Θεό και ότι τα βασανιστήρια θα της επέτρεπαν αντίθετα να συναντήσει το αγαπημένο παιδί της. Ο Αλέξανδρος πρόσταξε να την απλώσουν πάνω στο ξύλο και να σχίσουν τις σάρκες της με σιδερένια άγκιστρα, κατόπιν δε να χύσουν στα μέλη της καυτή πίσσα. Παρά τους πόνους εκείνη συνέχισε να ομολογεί την πίστη της στην Αγία Τριάδα προσθέτοντας: «Επείγομαι να πάω να συναντήσω το παιδί μου, για να απολαύσω μαζί του τη Βασιλεία των Ουρανών!» .

Διαπιστώνοντας ότι δεν θα κατάφερνε τίποτε, ο Αλέξανδρος διέταξε να την αποκεφαλίσουν. Όταν η Αγία έφθασε στον τόπο του μαρτυρίου, λίγο έξω από την πόλη, ζήτησε από τους δημίους της να της δώσουν λίγο χρόνο να προσευχηθεί. Πέφτοντας στα γόνατα ευχαρίστησε τον Κύριο, που την έκρινε άξια να εισέλθει στον νυμφώνα του με τις φρόνιμες παρθένες. Δεν πρόλαβε να προφέρει το Αμήν και ο δήμιος ύψωσε το ξίφος και απέκοψε την κεφαλή της. Το σώμα της μαζί με εκείνο του Κήρυκου πετάχτηκαν σε λάκκο που προοριζόταν για κοινούς εγκληματίες. Την επόμενη νύκτα οι δύο θεραπαινίδες της Αγίας Ιουλίττας πήγαν και ανέσυραν τα τίμια λείψανα και τα ενταφίασαν σε σπήλαιο της περιοχής.

Όταν το φως της ευσεβείας κατέλαμψε ελεύθερο κατά τη βασιλεία του Αγίου Κωνσταντίνου, η μία από τις θεραπαινίδες, που ζούσε ακόμη, αποκάλυψε την κρύπτη και έκτοτε πλήθη πιστών συνέρρεαν για να αποκτήσουν τεμάχιο των τιμίων λειψάνων, που επιτελούσαν πλήθος ιαμάτων. Η μνήμη τους τιμάται στις 15 Ιουλίου.

«Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, εκδ. Ίνδικτος».

ΑΝΑΔΟΧΟΙ & ΝΗΠΙΟΒΑΠΤΙΣΜΟΣ

«Μπορεί ο πατέρας να είναι και νουνός του παιδιού του; Ακόμη ο ιερέας επιτρέπεται να γίνεται και ανάδοχος; Επίσης θέλω να μου απαντήσετε: Γιατί να βαπτίζουμε τα μωρά που δεν καταλαβαίνουν και να μην αφήνουμε το βάπτισμα για αργότερα, που θα το συνειδητοποιούν; ...».

Κατ' αρχήν πρέπει να πούμε, πως ο ανάδοχος (νουνός ή νουνά) είναι αρχαίος θεσμός της Εκκλησίας. Αναφέρεται ήδη από τον 2ο αιώνα. Το έργο του δεν είναι διακοσμητικό, αλλά ουσιαστικό. Μάλιστα στους πρώτους αιώνες, που επικρατούσε το βάπτισμα των ενηλίκων, ο ανάδοχος αποτελούσε την εγγύηση για το ηθικό ποιόν και τις ειλικρινείς διαθέσεις του υποψηφίου για το βάπτισμα. Η ευθύνη του ήταν μεγάλη απέναντι της Εκκλησίας, αλλά και απέναντι στον βαπτιζόμενο. Αναλάμβανε ο ανάδοχος την υποχρέωση για τη μελλοντική πνευματική πορεία του αναδεκτού. Οι ανάδοχοι, επειδή οι βαπτιζόμενοι ήσαν μεγάλοι στην ηλικία, έπρεπε να είναι του ίδιου φύλου με τον βαπτιζόμενο, άνδρες για τους άνδρες και γυναίκες για τις γυναίκες. Σήμερα φυσικά δεν ισχύει ένεκα του νηπιοβαπτισμού.

Γίνεται, λοιπόν, φανερό ότι ο ανάδοχος πρέπει να είναι συνειδητός Χριστιανός. Να γνωρίζει τις αλήθειες της πίστεως και να ζει συνεπή πνευματική ζωή. Ειδικά με τη βάπτιση των νηπίων αναλαμβάνουν την υποχρέωση να αναπληρώσουν τη φυσική έλλειψη της πίστεως. Και ακόμη έχουν χρέος μαζί με τους γονείς να φροντίζουν για τη χριστιανική μόρφωση και αγωγή τους.

Η πνευματική πατρότητα (ή μητρότητα) που δημιουργείται με το βάπτισμα εκτός από τις υποχρεώσεις έχει και γενικότερες συνέπειες. Η πνευματική συγγένεια που προκύπτει είναι πολύ μεγάλη. Δημιουργεί ισχυρότατο πνευματικό δεσμό, γι' αυτό και απαγορεύεται ο γάμος μεταξύ αναδόχου και βαπτιστικής, όπως και μεταξύ νουνάς και βαπτιστικού. Η απαγόρευση αυτή επεκτείνεται και σε συγγενικά πρόσωπα. Ας σημειωθεί ότι οι απαγορεύσεις αυτές έχουν επικυρωθεί από πολύ παλιά, τόσο από τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό, όσο και από τον νγ΄ κανόνα της εν Τρούλλω Συνόδου.

Και ας έλθουμε τώρα στα συγκεκριμένα ερωτήματα. Στην πρώτη Εκκλησία δεν απαγορευόταν οι γονείς να γίνονται ανάδοχοι στα δικά τους παιδιά. Αργότερα όμως οι γονείς αποκλείστηκαν, μάλλον για να αποφεύγεται η σύγχυση μεταξύ σαρκικής και πνευματικής συγγένειας. Ο έγγαμος ιερέας μπορεί να βαπτίζει τα παιδιά του, όχι όμως και να γίνεται ανάδοχός τους. Το ίδιο ισχύει και για τους συζύγους. Η απαγόρευση ισχύει και για τους αιρετικούς, τους σχισματικούς, αυτούς που έχουν τελέσει μόνο πολιτικό γάμο ή έχουν καταδικαστεί για βαριά ηθικά παραπτώματα. Απαγορεύεται επίσης το έργο του αναδόχου στους κληρικούς παντός βαθμού ιεροσύνης και στους μοναχούς. Η απαγόρευση ισχύει και για τα μικρά παιδιά, που φυσικά δεν είναι σε θέση να αναλάβουν τις υποχρεώσεις του αναδόχου. Ας προσθέσουμε εδώ, ότι ο ανάδοχος πρέπει να είναι ένας και όχι πολλοί. Ομαδική ευθύνη αναδόχων είναι άγνωστη στην Ορθόδοξη Εκκλησία. «Χρώμεθα ἑνὶ ἀναδόχῳ» αποφαίνεται η Ομολογία του Κριτόπουλου.

Ως προς τον νηπιοβαπτισμό θα είχαμε να παρατηρήσουμε τα εξής: Στους πρώτους χριστιανικούς αιώνες οι περισσότεροι, που γίνονταν Χριστιανοί, βαπτίζονταν σε μεγάλη ηλικία. Στον τέταρτο μάλιστα αιώνα πολλοί ανέβαλλαν το βάπτισμα μέχρι τις τελευταίες ημέρες της ζωής τους, για να φύγουν τελείως καθαροί. Με τον τρόπο όμως αυτό, όχι μόνο εστερούντο μεγάλης πνευματικής τροφοδοσίας, αλλά διακινδύνευαν και αυτή τη σωτηρία τους, αν συνέβαινε αιφνίδιος θάνατος.

Παράλληλα με το γεγονός αυτό βαπτίσεις νηπίων παρατηρούνται στην πρώτη Εκκλησία. Μερικοί διαβλέπουν βάπτιση παιδιών και στην εποχή της Καινής Διαθήκης, στις περιπτώσεις εκείνες που αναφέρεται ότι βαπτίσθηκαν ολόκληρες οικογένειες. Ο άγιος Ιουστίνος, ο φιλόσοφος και μάρτυρας, έγραφε στην Α΄ Απολογία του περί το 148, ότι στις ημέρες του υπήρχαν «πολλοί τινες καὶ πολλαί ἑξηκοντοῦται καὶ ἑβδομηκοντοῦται, οἳ ἐκ παίδων ἐμαθήτευσαν τῷ Χριστῷ». Η πληροφορία αυτή μας φέρνει σχεδόν στα μέσα του πρώτου αιώνα. Ο άγιος Ειρηναίος το 176 σημείωνε ότι «Ὁ Χριστὸς ἦλθεν ἵνα πάντας σώσῃ, βρέφη καὶ νήπια καὶ παιδία καὶ νεανίσκους καὶ πρεσβύτας, πάντας ἀληθῶς τοὺς δι' Ἑαυτοῦ ἀναγεννηθέντας εἰς Θεόν». Ο Ωριγένης παρατηρεί ότι τα παιδιά βαπτίζονται «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» αφού «οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου καὶ ἂν μία ᾖ ἡ ἡμέρα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς». Ο ίδιος διεπίστωσε ότι ο νηπιοβαπτισμός αποτελούσε αποστολική παράδοση. Ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος υποστήριζε, ότι πρέπει και τα νήπια να τα βαπτίζουμε: «Κρεῖσσον γὰρ ἀναισθήτως ἁγιασθῆναι ἢ ἀπελθεῖν ἀσφράγιστα καὶ ἀτέλεστα». Είναι προτιμότερο να τα αγιάσουμε έστω και αν δεν το αντιλαμβάνονται, παρά να φύγουν από τη ζωή αυτή αβάπτιστα, βεβαρυμένα με το προπατορικό αμάρτημα. Στις κατακόμβες επίσης βρίσκουμε επιγραφές εἰς «νεοφύτους», σε μόλις βαπτισθέντα μικρά παιδιά. Μετά ταύτα η Α΄ Οικουμενική Σύνοδος καθιέρωσε τον νηπιοβαπτισμόν.

(Από το περιοδικό ΖΩΗ,
Επιμέλεια Αναστάσιος Βάχος–Θεολόγος)

Αγία Ιουλίττα και Άγιος Κήρυκος, 15 Ιουλίου

Η Αγία Ιουλίττα καταγόταν από οικογένεια ευγενών του Ικονίου, είχε όμως αποκτήσει την αληθινή ευγένεια, αυτήν που χορηγεί το Άγιο Πνεύμα, κατά τη βάπτισή της. Έμεινε χήρα και αρνήθηκε να συνάψει δεύτερο γάμο, επιθυμώντας να ζήσει με ευσέβεια και τελώντας θεάρεστα έργα μαζί με τον γιο της Κήρυκο που ήταν τριών ετών. Όταν ο Δομητιανός, διοικητής της Λυκαονίας, άρχισε να εφαρμόζει με λύσσα τα διατάγματα γενικού διωγμού κατά των χριστιανών που εξέδωσε ο Διοκλητιανός (304), η Ιουλίττα κατέφυγε στη Σελεύκεια, προτιμώντας να στερηθεί όλα τα υπάρχοντά της και να υπομείνει τα δεινά μιας πικρής εξορίας, παρά να αρνηθεί τον Χριστό. Βρήκε όμως στην πόλη αυτή ακόμη μεγαλύτερη αναστάτωση, διότι ο απεσταλμένος του αυτοκράτορα, Αλέξανδρος, είχε σπείρει τον τρόμο

Συνέχεια στη σελίδα 4.